

[Aksel Larsen.]

somheden ret til derudover at lægge en så og så stor avance på. Det kan være svært, mener det ærede medlem hr. K. B. Andersen, at hitte ud af, hvilke reklameudgifter der er nødvendige. Nå, det tror jeg ikke, det ville være så svært at finde ud af. Nu er der det ved det, at der reklameres umådelig meget i dette land, simpelt hen fordi staten gennem skattebegunstigelser af virksomhederne betaler en meget væsentlig del af reklamen. Men det ærede medlem må da kunne indse, at dér ligger et problem.

Man taler i regeringens lovforslag om skiltning, mærkning og pris- og kvalitetsangivelse o. s. v. Det kan være meget godt alt det; men hvordan skal almindelige forbrugere kunne finde ud af, selv om man gennemfører noget sådant, hvordan kvaliteten virkelig er, om den modsvarer prisen? Hvordan skal de finde sig til rette med hensyn til, om prisen på f. eks. vaskemidler er rigtig? „Valo vasker hvidt“ og „Rinso vasker renere“, og så kommer farmaceuten i fjernsynet eller biograferne — det er ikke fjernsynet, det må man ikke, men i biograferne — og fortæller, at der er et tredje vaskemiddel, man absolut skal tage, for de andre duer ikke. Hvordan skal forbrugerne under de omstændigheder vide, hvad de skal rette sig efter? Det er bestemt ikke oplysende reklame den slags, selv om den formodentlig er kostbar. Det må være muligt at finde frem til, at den slags ikke skal have lov til at indgå i de berettigede omkostninger. Kan vi gribe ind her, kan vi sikkert få lavere priser frem ikke alene på vaskemidler, men også på andre produkter.

Ja, ja, jeg skal lade disse bemærkninger til den fremkomne kritik være tilstrækkelige. Dog må jeg yderligere tilføje, at det ikke er tilfældigt, vi har sat bestemmelsen om samarbejdsudvalgene ind i vort lovforslag. Vi mener, at prismyndighederne netop bør kunne samarbejde med samarbejdsudvalgene på virksomhederne for derigennem at få at vide, om virksomhederne drives på en teknisk fuldt ud forsvarlig måde, og for ikke at være nødsaget til blot at bygge på de officielle oplysninger, man får fra virksomhedernes ledelse, men i nogen grad at få dem kontrolleret af de i virksom-

heden ansatte gennem samarbejdsudvalgene.

Jeg tror, der er en hel del godt i dette forslag, og jeg regner med, at vi kan få en både fredssommelig og god forhandling om det. Jeg er klar over, at det ikke finder nåde for venstres og konservatives øjne. Der er kun én ting, der er sådan lidt kedelig, og det er, at de to partier har erklæret sig fuldt tilfreds med den kritik, der er leveret af den højtærede minister og af det ærede medlem hr. K. B. Andersen, så de ikke selv behøvede at føje noget til. Det er måske ikke sensationelt i en tid, hvor oppositionens hovedordfører overgyder den højtærede statsminister med vellugtende vande, men alligevel må det dog være kedeligt for regeringen, at oppositionspartierne i den grad føler deres anskuelser fremsat af den højtærede minister og socialdemokratiets ordfører. Jeg er klar over, at venstre og de konservative ikke vil være med, men at regeringspartierne virkelig mener, man må have gjort noget for at begrænse eller helst hindre urimelige priser og avancer. Jeg tror, de må være til at overbevise om, at regeringens eget lovforslag er for vagt udformet, at det ikke giver tilstrækkelige muligheder for en sådan priskontrol, og at vi derfor kan få en fornuftig forhandling om, hvordan vi ved fælles hjælp får det bedst mulige ud af det.

Iver Poulsen: I sin fremsættelsestale siger den højtærede handelsminister flere rigtige og fornuftige ting, men der er bare det kedelige ved det, at ingen af dem, så vidt jeg kan se, rigtig kan bruges som en saglig begrundelse for at gennemføre det foreliggende lovforslag; man kan næsten, som det ærede medlem hr. Weikop også udtrykte det, sige tværtimod.

Ingen kan være uenig med den højtærede handelsminister i, at landets økonomi er bragt rigtig eftertrykkeligt ud af balance, og at denne udvikling, som handelsministeren også siger det, i første række hænger sammen med, at indkomsterne her i landet i de sidste år er steget stærkere end produktionen, og at de væsentligste årsager til prisstigningen kan henføres til efterspørgselsstigningen, løn- og andre omkostningsstigninger samt i visse tilfælde afgiftsforhøjelser. Vi kan heller ikke være uenige